

سه‌شنبه ۷ بهمن ۱۴۰۴ - ۷ شعبان ۱۴۴۷ - ۲۷ ژانویه ۲۰۲۶ - شماره ۲۹۸۸ - ییایی ۴۲۰۶

منبع معدن تجارت
منشور اخلاق حرفه‌ای روزنامه‌نگاری در روزنامه منبع معدن تجارت www.smtnews.ir/about.html
صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی و مطبوعاتی «منبع»
مدیرمسئول: عاطفه خسروی
سازمان آگهی‌ها: ۸۸۱۰۵۲۸۸ - ۰۹۱۹۱۲۵۱۴۶ ایمیل آگهی‌ها: ads.smtnews@gmail.com تلفن: ۸۲۱۹۰ (داخلی-۱۰۸) توزیع و سازمان شهرستان‌ها: ۸۸۱۰۵۲۸۸ تهران، خیابان قائم مقام فر اهانی - کوچه آزادگان شماره ۲۶ - کدپستی ۱۵۸۶۷۲۳۸۱۱ روابط عمومی: smtnews.ir:pr چاپخانه: صمیم
info@smtnews.ir instagram.com/smtnewspaper http://eitaa.com/smtnews www.smtnews.ir telegram.me/smtnews tozi.smtnews@gmail.com
https://ble.ir/smtnews
عضو انجمن مدیران روزنامه‌های غیردولتی عضو انجمن مدیران رسانه عضو تعاونی مطبوعات

برای دستیابی به ثبات تولید، نیازمند تقویت سه رکن اصلی تأمین پایدار انرژی در بخش تولید، سرمایه در گردش و توسعه زیرساخت‌ها هستیم که اگر این سه رکن محقق شود جهش اقتصادی نیز رخ خواهد داد.

به گزارش مهر، در میان چالش‌های اقتصادی کشور، «ثبات تولید» به عنوان یکی از مهم‌ترین شاخص‌های سلامت اقتصادی و امنیت اجتماعی، مورد توجه کارشناسان و سیاست‌گذاران قرار گرفته است. این مفهوم که به معنای عملکرد پایدار، بدون وقفه و قابل پیش‌بینی واحدهای تولیدی است، تنها به افزایش حجم تولید محدود نمی‌شود، بلکه پیوندی عمیق با قیمت‌ها، شغل، قدرت خرید و رشد اقتصادی دارد. در این گزارش، به بررسی اهمیت ثبات تولید، عوامل مؤثر بر آن، چالش‌های موجود و راهکارهای امکان‌پذیر پرداخته می‌شود.

اهمیت اقتصادی و اجتماعی ثبات تولید

ثبات تولید به معنای ایجاد یک خط تولید پیوسته و قابل اعتماد است که نه تنها نیازهای داخلی را برآورده می‌کند، بلکه توانایی صادرات و رقابت در بازارهای جهانی را نیز فراهم می‌سازد. مهدی فخری، استاد اقتصاد صنعتی دانشگاه تهران می‌گوید: ثبات تولید، نه تنها پایه‌ای برای اقتصاد مبتنی بر تولید است، بلکه حفظ قدرت خرید مردم و جلوگیری از تورم از طریق افزایش عرضه، از مهم‌ترین اهداف آن است. وی ادامه داد: در شرایطی که اقتصاد ایران با نوسانات قیمتی شدید، کاهش تولید و توقف فعالیت‌های صنعتی مواجه است، تولید پایدار می‌تواند نخستین قدم برای ثبات اقتصاد باشد. افزایش عرضه در برابر تقاضا، موجب کاهش نوسانات نرخ و ایجاد آرامش در سبب مصرف خنوار می‌شود. این امر به ویژه در شرایط افزایش نرخ کالاهای اساسی و کاهش سطح مصرف خانوارها، اهمیت ویژه‌ای پیدا می‌کند.

فخری تصریح کرد: وقتی تولید پایدار باشد، شرکت‌ها نمی‌توانند از افزایش نرخ برای جبران نوسانات در تولید استفاده کنند. این امر باعث می‌شود قیمت‌ها پایدار بمانند و مردم بتوانند برنامه‌ریزی مالی خود را با اطمینان انجام دهند. همچنین، تولید پایدار مستقیماً با ایجاد فرصت‌های شغلی همراه است. بر اساس آمار سازمان آمار ایران، هر ۱۰۰ میلیارد تومان افزایش تولید صنعتی، حدود ۱۵۰۰ شغل مستقیم و ۳۰۰۰ شغل غیرمستقیم ایجاد می‌کند. این امر نه تنها از نظر اقتصادی، بلکه از نظر اجتماعی نیز حیاتی است، زیرا کاهش بیکاری و افزایش درآمد، پایه‌ای برای پایداری اجتماعی و کاهش فقر است.

عوامل مؤثر بر ثبات تولید

کارشناسان اقتصادی بر این نکته تأکید دارند که ثبات تولید نتیجه یک عامل واحد نیست، بلکه نتیجه ترکیبی از عوامل متعددی است که باید به طور هماهنگ عمل کنند.

۱. تأمین انرژی پایدار

انرژی اصلی‌ترین محرک تولید صنعتی است. کمبود یا نوسان در تأمین برق، گاز و سوخت، به توقف یا کاهش عملکرد کارخانه‌ها منجر می‌شود. حسین شریعتی، کارشناس انرژی، می‌گوید: در صنایعی مانند فولاد، پلاستیک و شیمی، مصرف انرژی بسیار بالا است. هر وقفه در تأمین انرژی، حتی چند ساعت، می‌تواند هزینه‌های بسیار زیادی به همراه داشته باشد و حتی منجر به از دست دادن سفارشات بین‌المللی شود.

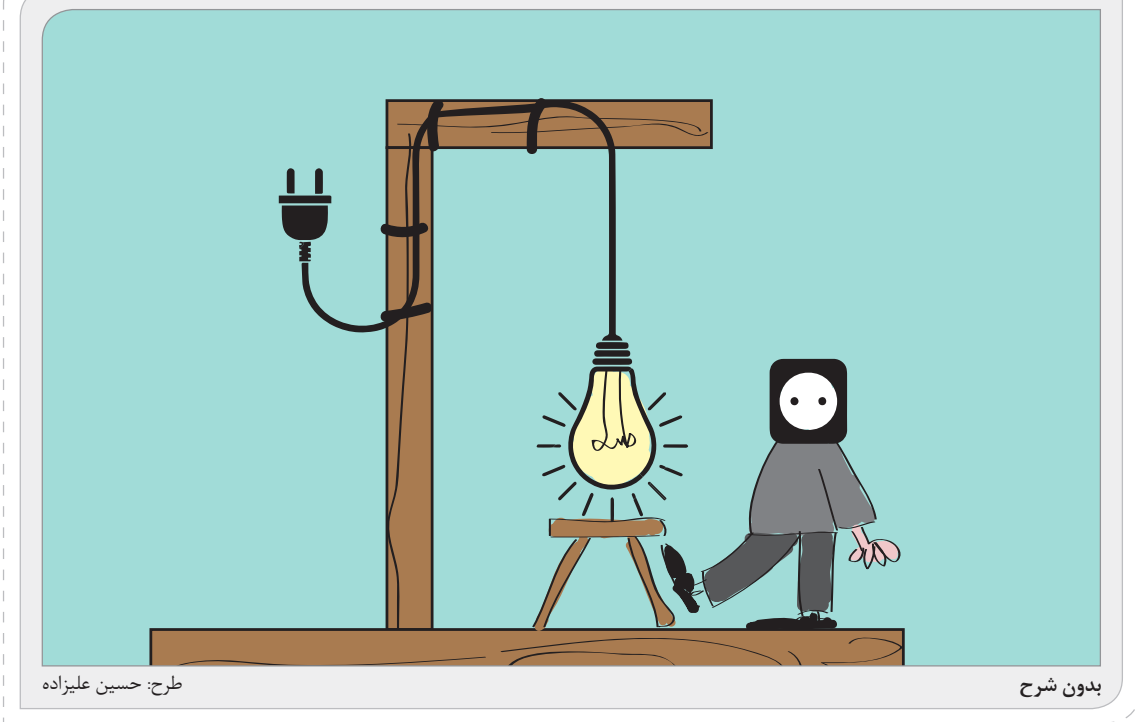
۲. دسترسی به مواد اولیه

تأمین به موقع و با کیفیت مواد اولیه، از جمله فلزات، پلاستیک، دانه‌های صنعتی و مواد شیمیایی، اساسی است. در شرایطی که واردات محدود شده یا نرخ آنها افزایش یابد، تولید به طور مستقیم تحت تأثیر قرار می‌گیرد.

۳. حمایت مالی و تسهیلات

بسیاری از شرکت‌های تولیدی به دلیل کمبود سرمایه در گردش، نمی‌توانند سرمایه‌گذاری کنند یا تولید خود را افزایش دهند. ارائه

کارتون روز

طرح: حسین علیزاده

ایران، به ویژه در مناطق دورافتاده، فرسوده و ناکارآمد است. این امر هزینه‌های حمل‌ونقل را افزایش داده و کارایی تولید را کاهش می‌دهد. بر اساس گزارش وزارت راه و شهرسازی، هزینه حمل‌ونقل در ایران حدود ۲۰ درصد از نرخ نهایی محصولات صنعتی را تشکیل می‌دهد، در حالی که در کشورهای توسعه‌یافته این رقم کمتر از ۱۰ درصد است. **راهکارهای دستیابی به ثبات تولید**

برای رسیدن به ثبات تولید، نیاز به یک رویکرد جامع و هماهنگ از سوی دولت، بخش خصوصی و سایر نهادهای ذیربط است. کارشناسان پیشنهاد می‌کنند سرمایه‌گذاری در منابع انرژی تجدیدپذیر مانند خورشیدی و بادی، به همراه بهبود زیرساخت‌های تولید و توزیع انرژی فسیلی، می‌تواند به تأمین انرژی پایدار و باثبات کمک کند. همچنین، ایجاد مشارکت بین بخش دولتی و خصوصی در پروژه‌های انرژی می‌تواند اثرگذار باشد.

ارائه تسهیلات با نرخ بهره مناسب، وام‌های تضمینی و حمایت مالی مستقیم از شرکت‌های تولیدی، می‌تواند سرمایه‌گذاری و افزایش تولید را تسهیل کند. این حمایت‌ها باید به ویژه برای شرکت‌های کوچک و متوسط متمرکز شود.

نوسازی و توسعه زیرساخت‌های حمل‌ونقل، راه‌آهن، بندار و فرودگاه‌ها، می‌تواند هزینه‌های لجستیک را کاهش داده و کارایی تولید را افزایش دهد. این امر نیازمند سرمایه‌گذاری بلندمدت و برنامه‌ریزی دقیق است.

کاهش بروکراسی، ایجاد قوانین شفاف و ساده، و ایجاد یک محیط کسب و کار مثبت، می‌تواند جذب سرمایه و افزایش تولید را تسهیل کند. ایجاد یک پلتفرم دیجیتال برای صدور مجوزها و امور مالیاتی نیز می‌تواند این فرآیندها را سریع‌تر کند.

حمایت از تحقیق و توسعه در صنایع، ایجاد مراکز نوآوری و ارائه تسهیلات برای پروژه‌های تکنولوژیک، می‌تواند به افزایش بهره‌وری و کاهش هزینه‌ها منجر شود. این امر نیازمند همکاری بین دانشگاه‌ها، صنعت و دولت است.

در پایان باید تصریح کرد که ثبات تولید، نه تنها یک هدف اقتصادی، بلکه یک ضرورت اجتماعی و امنیتی است. این امر پایه‌ای برای حفظ قدرت خرید مردم، ایجاد شغل و رشد اقتصادی بلندمدت است. در شرایط فعلی، کشور نیازمند یک رویکرد جامع و هماهنگ از سوی دولت، بخش خصوصی و سایر نهادهای ذیربط است تا بتواند به ثبات تولید دست پیدا کرد.

گرانی دارو و وضعیت بد صندوق‌های باز نشستگی

در این شرایط به بیمه‌گرا امیدی نیست؛ صندوق‌ها این گرانی‌ها را تاب نمی‌آورند و در نتیجه پرداخت از جیب مردم دو تا سه برابر می‌شود. توان اقتصادی مردم محدود است و برآیند دردناک این اوضاع این است که مزدگیران از درمان فاصله می‌گیرند، درمان را متوقف می‌کنند و به انتظار تقدیر می‌نشینند، به انتظار مرگ که خوانده و ناخوانده از راه می‌رسد... به‌گزارش ایلنا، «سلامت را هم از مردم دریغ کرده‌اند» این را بازنشست‌های می‌گوید که ماه‌هاست درمان سرطان همسرش را رها کرده؛ شیمی‌درمانی گران است، نرخ داروهای اصلی بیماری سرطان خون نجومی است و این مرد ۶۰ ساله که سی سال تمام از عمر و جوانی‌اش را در یک کارخانه تولید لوازم الکتریکی سپری کرده، آینده خود و خانواده‌اش را تیره می‌بیند: «کار به جایی رسیده که حتی داروهای تقویتی همسرم را نمی‌توانم بخرم...». این بازنشسته می‌گوید: مگر نگفتند حق اعتراض داریم؟ من به این شرایط معترضم، به این گرانی بی‌امان همه چیز؛ به فرض که گوشت و مرغ نخوریم، دارو و درمان را چه کنیم، چطور زنده بمانیم؟! چرا هیچ زمان صدای ما شنیده نمی‌شود؟! او بعد از ۳۰ سال کار سخت می‌گوید «حالا در بازنشستگی هم یک شب خواب راحت ندارم...».

گرانی بیشتر دارو و درمان؟!

مزدگیران در منگنه فشارهای سنگین زندگی، از بسیاری از مواهب اولیه یک زندگی ساده محروم شده‌اند؛ یکی از این محرومیت‌ها که عواقب بسیار خطرناکی دارد، ناتوانی در تأمین هزینه‌های دارو و درمان است؛ دارو و درمان اقلامی بدون جایگزین هستند که اگر نتوانی تهیه کنی، باید پیه مرگ را به تن بمالی، عزیزت مقابل چشمانت آب شود و تو دست و پا بسته، فقط تماشا کنی. و البته این اتفاق ناگوار، سرنوشت این روزهای بیمارانی‌ست که از طبقه کارگر و مزدبگیر هستند؛ به خصوص بازنشستگان که سه بار زیر خط فقر حقوق می‌گیرند و توان تأمین هزینه‌های درمان را ندارند. بسیاری از داروهای بی‌کیفیت از شمول بیمه‌ها خارج است؛ سقف پوشش بیمه‌های تکمیلی ساده پایین است و بیمار خاص بعد از چند بار مراجعه برای درمان کلینیکی و پاراکلینیکی باید همه هزینه‌ها را از جیب بدهد؛ این قصه امروز است اما گرانی ارز و حذف ارز ترجیحی نهاده‌های دارویی، به راستی چه فردای تلخی برای مزدبگیران رقم می‌زند؟! به نظر می‌رسد احتمال حذف ارز ترجیحی دارو از بودجه سال بعد، بسیار جدی‌ست؛ وزیر بهداشت به‌تازگی با ارسال نامه‌ای به مسعود پزشکیان، درخواست کرده با توجه به تجربه اجرای ناموفق طرح‌های داروپار و تجهیزا‌ر که در پی افزایش نرخ ارز از ۴ هزار و ۲۰۰ به ۲۸ هزار و ۵۰۰ تومان به اجرا درآمد و موجب افزایش پرداختی از جیب مردم شد، ارز جزیی ۲۸ هزار و ۵۰۰ تومانی دارو و ملزومات مصرفی پزشکی در بودجه ۱۴۰۵ حذف نشود. از سوی دیگر، ظفرقندی پیشتر در اظهارنظری اعلام کرده بود «ارز ترجیحی دارو از سال آینده حذف خواهد شد و وزارت بهداشت در حال آماده‌سازی برنامه‌های لازم برای مدیریت این تغییر است». گویا سرنوشت ارز ترجیحی دارو به مویی بند است؛ مسئولان بارها وعده داده‌اند که گرانی ناشی از حذف یارانه دارو از سوی صندوق‌های بیمه‌گر از جمله تأمین اجتماعی جبران می‌شود اما آنچه به چشم می‌بینیم، بحران جدی صندوق‌های بازنشستگی -درواقع یک ابربحران ساختاری-، افزایش سهم پرداخت بازنشستگان از بیمه‌های تکمیلی، گرانی دارو و افول سطح خدمات بیمه‌گرا هست؛ در یک کلام، خدمات دارویی مزدبگیران رو به سقوط است. این سقوط حتی صدای سطوح بالای تصمیم‌سازی را هم درآورده است؛ یک ماه پیش از این، باقرزاده، نماینده بایلسر، در این رابطه، با تأکید بر اینکه زنگ خطر گرانی دارو و تجهیزات پزشکی به صدا درآمده است، گفت آیا این صدا را شنیده اید؟ پس چرا کاری نمی‌کنید؟ با این روندی که در بودجه سلامت امسال دیده شده، این ره به ترک‌نشدن است که می‌رود و باید منتظر اقدامات ناگوار در عرصه سلامت کشور باشیم...

آیا دولت و نمایندگان مجلس نمی‌بینند که کارگران، بازنشستگان و فرودستان، درگیر «ناگوارترین اتفاق ممکن» یعنی چشم‌پوشی از درمان و زجر ناتوانی در تأمین هزینه‌های سلامت هستند؟ آیا نمی‌دانند حذف ارز ترجیحی دارو و گرانی دارو و درمان، این ناگواری‌ها را تا سر حد مرگ تشدید می‌کند؟

عواقب گرانی بیشتر

بازنشسته صنایع الکتریکی می‌گوید: «وقتی سقف بیمه تکمیلی تمام شده و من پولی در بساط ندارم، چه باید بکنم؟ چطور باید جان همسرم را نجات بدهم؛ به این شرایط اسفبار کار باید اعتراض کنم؟! باید پرسید چه آینده‌ای در انتظار طبقه کارگر است، چشم‌انداز دارو و درمان و صندوق‌های بیمه‌گر تا چه اندازه تیره و تار است؟ حذف ارز ترجیحی چه عواقب مریباری دارد؟

علیرضا حیدری، کارشناس رفاه و تأمین اجتماعی در این باره می‌گوید: نرخ دارو مثل هر کالای دیگری، متاثر از نرخ ارز است؛ وقتی صحبت از حذف ارز ترجیحی دارو می‌کنند، از یکسو نهاده‌های دارو که وارداتی هستند گران می‌شود و از سوی دیگر، سرمایه در گردش تولیدکنندگان به مشکل برمی‌خورد؛ هر نوع تغییر نرخ برابری ارز، به بازار دارو و درمان شوک قیمتی وارد می‌کند. اگر تولیدکننده دارو قرار باشد مواد اولیه را با دلار ۱۳۰ هزار تومانی تهیه کند، تورم بسیار سنگینی به بازار دارو تحمیل خواهد شد. ضمن اینکه نیازها و تجهیزات کارخانجات دارویی نیز به نرخ ارز وابسته است و گرانی ارز موجب افزایش نرخ تمام شده و تحمیل تورم مضاعف به مصرف‌کننده می‌شود. این کارشناس رفاهی با بیان اینکه نرخ داروهای باکیفیت خارجی نیز به شدت گران خواهد شد اضافه می‌کند: ما با قیمت‌های تهاجمی در بازار دارو مواجه خواهیم دید، قیمت‌هایی که هیچ سنگینی با پیش‌بینی‌ها نخواهد داشت. در این شرایط به بیمه‌گرا امیدی نیست؛ صندوق‌ها این گرانی‌ها را تاب نمی‌آورند و در نتیجه پرداخت از جیب مردم دو تا سه برابر می‌شود. توان اقتصادی مردم محدود است و برآیند دردناک این اوضاع این است که مزدبگیران از درمان فاصله می‌گیرند، درمان را متوقف می‌کنند و به انتظار تقدیر می‌نشینند، به انتظار مرگ که خوانده و ناخوانده از راه می‌رسد... او تأکید می‌کند: این سرنوشت محتوم همه مزدبگیران بدون استثنا است؛ آینده درمان همه مزدبگیران فوق‌العاده تیره است. متوسط حقوق بازنشستگان صندوق‌های بازنشستگی مختلف چیزی حدود بیست میلیون تومان و حتی کمتر است؛ پس خیلی سخت نیست بفهمیم گرانی بیشتر دارو چه بلایی بر سر این گروه می‌آورد. صندوق‌های بازنشستگی در وضعیت شکننده و بحرانی و در آستانه ورشکستگی جدی هستند؛ مردم توان اقتصادی ندارند و نمی‌توانند برای درمان از جیب هزینه کنند. در این واقعا، با آزادسازی کامل دارو و درمان، چند هزار خانواده باید شاهد مرگ عزیزان‌شان باشند، چند هزار خانواده باید با دست‌های بسته در معرض نابودی و ویرانی بنشینند و فقط حسرت بکشند!؟

آگهی مزایده عمومی

تشرکت صنایع سیمان گیلان سبز (سهامی خاص)

در نظر دارد، اقلام مزاد بر نیاز خود واقع در استان تهران، شهر تهران، خیابان فردوسی، خیابان شهید تقوی، کوچه انوشیروانی، پلاک ۵ را به شرح جدول ذیل از طریق مزایده عمومی به فروش برساند:

ردیف	نوع خودرو	تعداد
۱	سواری تندر ۹۰	یک دستگاه
۲	سواری پژو پارس	یک دستگاه
۳	سواری توسان	یک دستگاه

کلیه افراد حقیقی و حقوقی (به استثناء پرسنل کارخانه و دفتر مرکزی) می‌توانند جهت دریافت اسناد مزایده به درگاه اینترنتی شرکت سیمان گیلان سبز به نشانی: www.gscement.ir مراجعه نمایند و پیشنهادات خود را ظرف مدت ۷ روز کاری از تاریخ انتشار آگهی و تا پایان ساعت اداری روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۴/۱۱/۱۴ به واحد حراست هلدینگ سیمان تهران ارائه نمایند.

زمان بازدید: روزهای سه شنبه و چهارشنبه مورخ ۰۸ و ۰۷ بهمن ماه ۱۴۰۴ و روزهای شنبه مورخ ۱۱ بهمن ماه ۱۴۰۴ لغایت روز سه شنبه مورخ ۱۴ بهمن ماه ۱۴۰۴

ساعت بازدید: از ساعت ۸:۰۰ صبح تا ۱۳:۰۰

شرکت صنایع سیمان گیلان سبز

تولید می‌شود به همین دلیل دستمزد خیلی هزینه ندارد، ولی در کارگاه‌ها و واحدهای کوچک سهم دستمزد بیشتر است.
پیش از این نوح منوری – استادیار دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران – در همایش تخصصی تنظیم روابط کار، سهم دستمزد در هزینه بنگاه‌ها را متفاوت اعلام کرده و گفته بود: در واحدهای تولیدی بزرگ یا ناووار، این سهم ناچیز است و افزایش به راحتی به نرخ محصول منتقل می‌شود، ولی در بنگاه‌های خدماتی با حاشیه سودکم، تأثیر بیشتری دارد.

وی معتقد است که آمار خط فقر، سبب معیشت و فاصله فزاینده دستمزد با هزینه‌های زندگی واضح است، اما تمرکز صرف روی درصد افزایش، بن‌بست ایجاد می‌کند و استدلال‌هایی مانند تورم‌زا بودن دستمزد یا نابودی کسب‌وکارها را تقویت می‌کند.

درحال‌حاضر نرخ تمام شده محصول به معنی هزینه‌های مستقیم ایجاد محصول توسط یک بنگاه اقتصادی و شامل هزینه مواد مصرفی و هزینه نیروی کار است. به طور کلی بهای تمام شده به هزینه‌هایی گفته می‌شود که مستقیماً برای تولید کالا یا ارائه خدمات صرف می‌شوند. این هزینه‌ها شامل مواد اولیه، دستمزد نیروی کار و هزینه‌های سربار تولید است و این شاخص برای محاسبه سود ناخالص و تحلیل مالی کسب‌وکارها بسیار مهم است.

با وجود آنکه کارفرمایان بخش اعظمی از هزینه‌های خود را متوجه دستمزد نیروی کار می‌دانند تحلیلگران اقتصادی بر این باورند که دستمزد در قیمت‌تمام شده تولید و کالای کارفرما سهم پایینی دارد و بیشترین هزینه کارفرمایان را عوارض و مالیات، کمبود نقدینگی و هزینه تأمین مواد اولیه شامل می‌شود.

سهم دستمزد کارگر در نرخ تمام‌شده چقدر است؟

وی می‌گوید: در دیگر کشورها ۷۰ درصد هزینه تمام شده محصول دستمزد نیروی کار است و کارفرما مشکلی در بحث تأمین مواد اولیه ندارد، اما در کشور ما مواد اولیه به دلایل مختلف از جمله تحریم‌های خارجی و حذف ارز ترجیحی و معیوب بودن یا استهلاک دستگاه‌ها با هزینه بالایی تأمین می‌شود و همین امر روی نرخ نهایی محصول اثرگذار است.

به گفته این مقام مسئول کارگری افزایش دستمزد کارگران موجب افزایش تورم نمی‌شود و در تمام دنیا ثابت شده که اگر مزد افزایش پیدا کند قدرت خرید بالا می‌رود و امکان خرید محصولات به وجود می‌آید در نتیجه کالای با کیفیت تولید می‌شود و موجب تعدیل قیمت‌ها و کاهش تورم می‌شود.

از نگاه کارشناسان و فعالان کارگری هزینه دستمزد در بخش‌های مختلف اقتصاد متفاوت است و بین ۹ تا ۱۳ درصد می‌شود.

هزینه بالای بنگاه‌های اقتصادی ناشی از چیست؟

علی اصلائی، کارشناس حوزه کار در این باره می‌گوید در بخش‌های صنعت، کشاورزی و خدمات سهم دستمزد در نرخ تمام شده متفاوت است مثلاً در بخش کشاورزی این رقم شاید ۸ تا ۹ درصد باشد، ولی در بنگاه‌های بزرگ دستمزد سهم بالایی ندارد.

در واحدهای تولیدی و کارخانه‌های بزرگ سهم دستمزد کم است زیرا عمدتاً با ماشین‌ها و دستگاه‌های پیشرفته کار می‌کنند و دستمزد هزینه زیادی ندارد.

وی در توضیح بیشتر افزود: در واحدهای تولیدی و کارخانه‌های بزرگ سهم دستمزد کم است زیرا عمدتاً با ماشین‌ها و دستگاه‌های مکانیسه و پیشرفته کار می‌کنند و بسیاری از تولیدات توسط ماشین‌های بزرگ